

14. nov. 1842

FAKTA

Dato:
14. nov. 1842

Sidetæl:
Dagbog A, side 91

Dagbogens placering:
Det kgl. Bibliotek NKS 4201, I, 4°

Trykt udgave:
Mogens Lebech (red.): Et Aar af mit
Liv, København 1967, s. 121; Jesper
Svenningsen (red.): Seks år af et liv.
Johan Thomas Lundbye – Dagbøger
om tro, skæbne, kunst og kærlighed,
København 2018, s. 131

TRANSSKRIFTION

14 Nov.

O Verden! Verden! Verden!

hvis Lykkehjulets mægtige Omdreining

ei fik os til at hade dig, da vilde

ei Livet bugne saa for Aar og Alder!

Schakespeares King Lear.

men et trofast Hjerte bliver aldrig gammelt, aldrig kaldt. 91.
— Til anden Tid har jeg troet: at en Perse vilde give
mig Gaar. Som Kunstner vilde jeg have Skade deraf,
saa jammerlig og vakkelvorn jeg endnu er, og som
Menneske? "Hvordan Himmelstrig, ikke Lind's Stemning
skifter han, der drager over Bladet!" siger Floratz saa
smukt og giver mig derved tilstrækkeligt Svar. Nei,
lad mig blive her i det elskede Danmark, det grøn-
ne Marker og Skove give mit Sind ro og jeg kan
ikke mærke, at ogsaa de skulle fornægte min Hjert-
hed, Bøje stammen og den store Kampsteen paa Plænen
har dog ikke trængt sig tilbage, naar jeg grædende har
støttet mit Hoved til dem. — "Brasse!" heiser over mig
mig, jeg er uligkkelig og har ingen Møghke prøvet. —
"Gud! himmelen!" heiser den spæde Spruce af Gudsfrugt
der, som jeg dog troer, ligger i mit Hjerte, hvilken den er
plantet af min fromme Moder da jeg endnu hulede
under hendes. Lad den opvoge, alene den vil være
nær til at give Lind Værde, naar jeg er, som jeg har været.

14 Nov.

O Venden! Venden! Venden!
hvis Lykkeløvels mægtige Omvæltning
er fik os til at hade dig, da vilde
ei Lind bygge saa for Aet og Alder!

Shakespeare's King Lear.